

Srdeční cesta skoronské Magdy Sedlářové k vyšívání

SKORONICE - Každý region na Slovácku se může pochlubit nějakým člověkem, kterému se z místního koníčka ve volném času stala profesionální práce a výrobky z ní putují do různých částí světa. Patří k nim i šikovná vyšivačka z jihozápadního Kyjovska Magda Sedlářová. Z původního ručního lidového vyšívání přešla časem na strojové a nejedná se přitom jenom o tradiční zaměření.

Moje babička Anežka Svobodová ze Skoronic vyšívala kroje. Ještě vidím v jizbě natažený rám s vyšívaným fěrtůškem. Bylo to kouzelné. Vzpomínám, že se tam netopilo, ale „stařa“ jak jsme jí všichni říkali, tam měla pěkné denní světlo. Tam jsem si to zamilovala, ale začala sem zkoušet vyšívat až

v patnácti letech. Stařa náhle umřela, takže na nějaké rady ohledně vyšívání nedošlo. Plamínek už ale hořel,“ vzpomíná Magda Sedlářová, která se přestěhovala do místa proslaveného jízdou králů ze Svatoborice-Mistřína.

První velký ubrus, který se rozhodla vyšívat, byl křížkovým stehem.

„Když sem se vdala za manžela Pavla, dala jsem se do křížkových obrázků. Třeba i z třiceti odstínů barev. Tak jsem se bavila. Jednou k nám zavítal strýc Jožka Svozil, zpěvák kyjovského sboru, svérázný člověk. Když viděl, jak mě to baví, tak mi říká: „Tož děvčičko a proč nevyšíváš kroje?“ A já mu řekla, že nevím, jestli bych to svedla. První kordulku mě donesl k vyšítí Martin Krist z Kyjova.

Můžu poznamenat, že mě to taky hned nešlo, jak bych chtěla. Tak jsem střídavě vyšívala, párala, vyšívala, párala. Říkala jsem si, že kdybych měla na všechno takovou trpělivost, jak na toto, bylo by to dobré. Při mých začátcích měl velkou zásluhu také můj manžel Pavel, který je folklorní nadšenec. Postupně jsem vyšila a ušila kroje svým dcerám a nakonec i sobě. Velkým vzorem byla pro mě tetička Lévková ze Skoronic,“ pokračuje o začátcích své záliby sympatická žena.

Vedle každodenního vyšívání chodila třináct a půl roku pracovat do nejbližšího vinohradu a chvíli také do tepla automobilky. Stále více ale ztrácela volný čas k vyšívání, nestihala se mu naplno věnovat. Po dlouhém uvažování se jednoho

dne rozhodla.

„Srdce mě táhlo k vyšívce a bylo jasno. Z ruční práce s jehlou jsem se začala zajímat o výrobu strojovou. Pořídil si takový stroj nebyla zrovna levná záležitost. Navíc nám částečně vyhořel v roce 2013 rodinný dům a všechny peníze se použily na jeho opravu. Přesto jsem se nevzdávala a začala se shánět po nějaké pomoci, dotacích. Ta mně přišla jako blesk z čistého nebe od organizace Kyjovské Slovácko v pohybu, které mi bylo nápomocno a doposud je,“ pokračuje usmávající Magda ve vyprávění.

Nyní má v domácí dílně dva strojní automaty (větší stál 200 000 korun, poznámka autora příspěvku) s programy různých ornamentů, kde převažují slovácké, kyjovské.

„Moc jim za vše děkuju. Dostala jsem malou dotaci a to mě nakoplo. Koupila jsem vyšivačí stroj. A co teď? Nic není jednoduché. Přidala se ke mně moje neteř Soňa Karlíková, která vypracovává grafiku vyšivek. Společnou inspiraci bereme z nástěnných maleb, krojů a keramiky. Každý den si při práci říkám, že kdyby to bylo lehké, dělala to každý,“ prozrazuje řemeslnice něco z pracovní rodinné kooperativy.

Přítomní ví, že se člověk nezavděčí každému. Tvrdí, že důležité je, že ji práce baví a podle zájmu zákazníků cítí, že se její výrobky líbí a jsou oceněny. „S každým novým vzorem ožívám a mám velkou radost. Největším štěstím je, když přijde spokojený zákazník znovu. Naše tvorba se ale neskládá

jen z tradičních ornamentů a vyšivek z kroje. Nejsou nám cizí loga firem, či spolků a jiné vzory a vyšivky. Naše trička jsou v Argentině, Nigerii i na lodi v Karibiku. Jedna vinařská firma je používá jako součást reklamy v promo videích, která natáčí v našich trikách po celém světě jako například v Japonsku, Kostarice či Austrálii. Jsem ráda, že lidé pochopili, že se nemáme stydět za svoji identitu. Nemusíme nosit anglické nápisy, kterým často nerozumíme, ale můžeme na nich mít naše tradiční vzory Slovácka. Těším se na nové nápady a nové výzvy, které nás čekají,“ uzavírá NOVÉMU SLOVÁCKU svoje vyprávění snaživá a spokojená Magda Sedlářová.

(Text a foto: Antonín Vrba)

Magda Sedlářová s jedním ze svých výrobků.

